

M. M. Cabicar

NÁZEV KNIHY

Podtitul:

*Hele, máš už jenom den na vymyšlení názvu, jinak tito vytisknou s tím, co t
Jako fakt to udělaj, jim je to u prdele! A to se nedá vrátit! Ve všech knihkup
přehledech knih budeš za úplnýho debila! Jo a díky za jahody, byly moc do
TOHLE VŠECHNO SMAŽ!!!*

M. M. Cabicar

KNIHA POVÍDEK

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-094-6 (ePub)

978-80-7512-095-3 (mobipocket)

978-80-7512-096-0 (pdf)

DOPSANÝ DENÍK PĚTILETÉHO ANALFABETA

Zprůměrované teploty

Každý ví, že předpověď počasí nikdy neříká, kolik kde bude stupňů. Jde vždy o jakýsi průměr pro danou oblast. Tak třeba když je dneska v ČR podle předpovědi 24 °C, na jihu Moravy je 27 °C a tady na severu Čech 13 °C.

Což znamená, že jak jsme sem včera přijeli a hlásili 21 °C, muselo být někde v republice 153 °C, protože tady bylo -37 °C. Ovšem měl jsem to čekat, když tu mají místo nádraží iglů a výpravčího dělá lední medvěd. Na nádražní ceduli neměli dávat jméno města, ale upřímný název: „Santova vesnička prokletých”.

Svíčková z morčete

Svíčkovou děláme jen na Vánoce, ale Kátina sestra nás s ní přivítala. A byla vynikající! Byla totiž z králíka, na takovou si pamatuji naposledy u rodičů, když je chovali. Při jídle mě trochu zarazil chlup, byl zrzavý. A vypadal jinak než chlupy ze psa, na které jsme zvyklí. Víím, že měli zrzavého jezevčíka, ale ten už je dlouho v psím nebi a nevšiml jsem si, že by tu z něj někdo nosil svetr nebo si ho zamrazili.

„To je z morčete,“ vysvětlila mi švagrová, „na to si hned zvyknete, ty jsou všude.“ Podíval jsem se na morče. Bylo černé. „Vy jste měli zrzavé morče?“ zeptal jsem se konverzačním tónem.

„No jo, měli, ale to už nemáme - Honzíku jez pořádně a nerejpej se v tom!“

Zítřka má být sekaná. Rozhodl jsem se, že před jídlem zkontroluji klec. Říká se, že na zdravém vzduchu vyhládne. Mně tedy ne. Aspoň dokud nedojde svíčková. Nebo morčata.

Dopsaný deník pětiletého analfabeta

Honzík mi ukazoval velkou knihu. Byl to jeho deník. A to byla fascinující věc hned ze tří důvodů:

1. Není moc kluků, kteří si píšou deník, to dělají většinou holky. No schválně, kolik znáte kluků, kteří si píšou deník?
2. Je mu 5 let a neumí psát. A troufám si tvrdit, že pětiletých kluků, kteří neumí psát a přes tento handicap si píšou deník, je ještě méně.
3. Tvrdil, že ho má dopsaný!

No není to neuvěřitelné? Pátrejte ve své hlavě dál: kolik znáte kluků (holky se nepočítají), co si píšou deník (a ti, co umí psát, se také nepočítají) a ještě je mají dopsaný? Vsadil bych se, že by na to stačily prsty jedné ruky i rybám. Slyšel jsem o lidech, kteří svůj deník drásají až do pětadevadesáti a jsou rádi, když ho stihnou dopsat před svou smrtí. Honzík je hotový už teď. Zní to téměř nemožně, být hotový v pěti letech, ale už má volno.

Na jednu stranu se může zdát smutné, že takové dítě již od života nic zajímavého nečeká, ale buďme upřímní: co jste od svých pěti let zažili, aby to stálo za zmínku v deníku? Kromě dne, kdy vám začaly růst chlupy i z uší, že?

Musíme Honzíkovi prostě fandit, aby se mu v životě už nic napínavého nepříhodilo, protože jeho deník je uzavřený a má čas jen na zábavu. Jen takovou zábavu, která nestojí za zapsáním. Na to si musí dávat pozor. Sám jsem ho musel několikrát strhnout a křičet na něj: „Bacha, tohle už je moc dobrodružné! Ještě chvíli a muselo by se to zapsat do deníčku!“ Okamžitě přestal. Asi tak na dvě vteřiny a pak zase pokračoval.

Jsem bohužel vázán strejdovským tajemstvím, takže nesmím prozradit, co v deníku bylo. I kdybych si to pamatoval. Nebo dokázal přečíst zápisky pětiletého analfabeta. Který navíc neumí číst ani psát.

Nakonec musím poznamenat, že když mi dneska asi postě skočil na hlavu ze skříně, velmi pravděpodobně dokončil svůj deník právě včas. Jestli to totiž udělá ještě jednou, zažije něco zajímavého, co bude muset zapsat, ale nebude už k tomu mít ručičky.

2. den

Pořád je zima. Viděl jsem zdejší čerpací stanici. Bylo na ní 12 misek pro psí spřežení. Máme na sobě všechno oblečení, co jsme si přivezli, takže asi 20 vrstev triček a plavek. Prošel kolem nás švagr v šortkách, sedl si na ledovec se zmrzlým mamutem, otevřel pivko a pak se nás zeptal, co tu blbneme v těch kostýmech.

Klub sráčů

Zapomněli jsme v Praze nabrat „papírovou soupravu ke sbírání psích exkrementů“, říkám jí zkráceně „sráčky“. Takže musím vystačit s pytlíky, které máme, jinak budu muset sbírat těmi igelitovými, a to je příliš intimní kontakt s Dennisovými střevy.

Honzík prohlásil, že půjde s námi. A šel. Zabočili jsme do první uličky, Dennis se pustil do díla, Honzík ho chvíli sledoval a pak prohlásil, že se mu taky chce. Zděsil jsem se a křikl, ať kouká sevřít půlky, protože pro něj už nemám sráčky.

To jsem zase dostal dvojku! U toho starého psího dědka se musíte modlit, aby z něj hovno vyšlo, a u toho prcka se musíte modlit, aby to hovno udržel. Budiž mi Nejvyšší Svěrač milostiv! Ještě s sebou Viki, která nic ani nehlásí, ta rovnou trousí po cestě, a budu muset někde najmout hovnocuc.

Critical Days

Právě jsem se vrátil z koupelny, kde jsem učinil pozoruhodný objev. Člověk se stále učí a poznává nové, neuvěřitelné věci. Díky tomu, že vlastním manželku, což je shodou okolností osoba ženského pohlaví - a já jsem moc rád, že to tak na mě vyšlo - jsem více vzdělán o ženských věcech, o kterých jsem předtím neměl ani tušení.

Třeba že existuje speciální mýdlo pro ženy na intimní hygienu. Nyní jsem učinil další obrovitý krok v poznání říše ženských serepetiček: pánové, nebudete tomu věřit, ale ono existuje i mýdlo na „kritické dny“. „Lotion hygiène intime spécial menstruations“ - pokud to chcete francouzsky. Český jsem to nenašel, ale možná jen proto, že jsem se toho bál dotknout.

Hele, vážně nejsem takový srab, náhodou jsem to i vyzkoušel. Na jednom místě na holeni, nevím proč, ale pořád si ho o něco rozbívám. Vzal jsem na prst, co zbylo na ústí pumpičky a namydlil se s tím. Nic zvláštního to nedělá, pokud byste také čekali nějaké speciální efekty. Pro jistotu jsem si zaškrtl v diáři den, přesně za měsíc, kdy by to zase mělo začít krváčet. Jsem zvědav, jestli to do té doby vydrží. To by bylo úžasné mýdlo!

Ale možná bych se s ním měl pozítří namydlit úplně celý, podle horoskopu to má být můj kritický den.

Škola bojových umění prd'ousů

Malá se zase počůrala dřív, než si stačila sednout na nočník. Kát'a mi přinesla pár kousků toho mrňavého oblečení, abych ho přepral. Pokud si, pánové, myslíte, že to nic není, tak upozorňuji, že prd'ousy umí Aikido. Což jsem pochopil až v okamžiku, kdy jsem ten uzlíček prádla v koupelně rozbil a šlehlo to se mnou přes celou koupelnu.

O dva dny později:

Malá se zase počůrala. Tentokrát jsem si do koupelny vzal Honzíkovu gumovou baseballovou pátku. Ale ponožtičky mi stejně nakopaly. Kdo mohl tušit, že umí taekwondo?

Zaspidermanováno

S čím má můj synovec pyžamo? Hezky hlasitě zakřičte:

„Se Spidermanem!“ Ale no tak, jde to lépe, ne? Dejte do toho víc elánu.

S čím má župan?

„Se Spidermanem!“ No, to je ono! Vykřičte to všichni z plných plic!

S čím má talířek?

„SE SPIDERMANEM!“ Bezva!

S čím má čepici?

„SE SPIDERMANEM!!“

S čím má hrníček?

„SE SPIDERMANEM!!!“ To je ono!

Takže jaký je jeho nejoblíbenější superhrdina?

... Frodo Pytlík.

3. den

Zase zima jak v Rusku. Slunce jsem zahlédl jen jednou. Prošlo rychle přes náměstí, mělo na hlavě kulicha a na každém paprsku palčáky. Zpod šály se jen ozývalo: „Ty vole, který debil tu nechal tuhle dobu ledovou?!“

Třetí oko

Krmím Viki, jenže ona chce jen bavorský vdoleček z mého talíře a ne rohlík se sýrem, co má před sebou. Povedla se mi pěkná kulišárna: když se nedívala, vzal jsem kus pokrájeného rohlíku z jejího talíře, schoval za vdoleček, pak ho nabral na lžičku a dal jí ho, jako by to byl vdoleček a ne rohlík. Zbaštila to! A ani se nebránila. Už na jejím talířku zbývala jen namazaná špička rohlíku, ale ona se tentokrát neotočila. Usmála se, vzala ho a sama ho strčila za vdoleček. A pak na mě mrkla.

Jedním okem, co má vzadu na hlavě.

Výstupní kontrola

Oholil jsem se a Honzík mě zkontroloval, jestli mi někde nezůstal trs vousů. Normálně mě kontroluje manželka, ale nenašel jsem ji, tak musel stačit on. Bylo to v pořádku. Pak mi začal sahat i na nos a na uši, což se mi zdálo divné. Pak jsem si vzpomněl, že sem jezdí i tchyně. A zjevně se tu depiluje po úplňku.

Létání mimin

„Teto, letěla jsi někdy letadlem?“ zeptal se Káti Honzík.

„Ne, ještě ne.“

„Já taky asi ne,“ vzdychl Honzík, „teda možná, když jsem byl ještě mimino.“

„Jako mimino jsi letěl určitě,“ ubezpečil jsem ho, „miminka totiž přepravuje pouze autorizovaný dopravce ČÁP AIR.“

Let trvá asi 9 měsíců a říká se, že start je ta nejúžasnější věc na světě. Někteří prý jenom startují a vůbec nikam potom neletí. Přistání je o dost horší. Letadlo má totiž hrozně malý výstup. Třeba zrovna Viki, aby ji dostali ven, museli v trupu letadla vyříznout díru. A pro pilota to také není asi úplně zábavný let, protože většinu času problije. A je tu ještě jedna zajímavost těchto aerolinek: během letu se vždycky, ale opravdu vždycky, narodí nejméně jeden pasažér. Někdy víc.

4. den

Zima jak mezi půlkami Dědka Mráze. Když jsem se vysmrkal, musel jsem kapesník od nosu ulomit o futra. Obchody tu mají otevřeno jen přes den do 16:00, pokud to nezabalí dřív. Myslel jsem, že to nebude problém, protože den zde musí trvat od ledna do srpna, ale oni tu opravdu všichni ve čtyři zavřou, jdou domů a nikdo z nich si už nemůže nic koupit.

Teta švagr

Viki soustavně říká švagrovi „teta“, někdy „bába“. „To je strejda, Viki,“ vysvětlovala Káťa, „má trochu břicho, vid', asi čeká děťátko. Co to bude? Chlapeček nebo holčička? A jak se bude jmenovat?“

Já bych tipoval, že Pilsner Urquell.

Rodinná výstavka na dveřích ledničky

Dveře ledničky jsou jedna z nejzajímavějších věcí v každé rodině. Tady je spousta fotek dětí, myslím, že většina z toho bude neteř a synovec. Jsou tu tedy i tři stojící surikaty, ale ty jsem nikde neviděl, nejspíš budou z prvního manželství. Jedna fotka nebyla vidět, ptal jsem se Káti, co na ní je. „Verča a děti, co jiného,“ odušila nepřítomně a dál si četla. Odkryl jsem onu fotku a na ní slonice se dvěma slůňaty. Významně jsem si odkašlal. Káťa zvedla hlavu, zaostřila na fotku, a aniž by hnula brvou, doplnila: „Od té doby všichni hrozně zhubli.“

Všechny fotky na ledničce drží různá zvířátka, která mají na břicho magnet. To je zajímavý nápad. Zkusím ho také dát Dennisovi sežrat a bude nám něco držet na ledničce. Aby to bylo funkční, bude muset být magnet velký aspoň jako cihla, snad to spolkně. Jenže stejně mi to neprojde, stejně jako ty čtyři přísavky na packy, když jsem ho chtěl přilípnout na zadní sklo auta.

Po straně lednice visí obrázky od dětí. Mně se nejvíc líbí mamut. Takového mamuta si můžete vyrobit sami, nejlépe ve škole. Jeho tělo tvoří totiž hranatá černá tabule. Pod tabuli přibijte 4 prkna, to jsou nohy. Použijte hřebíky podkováky, aby měl hezké drápy. Vzadu má mamut střepec, myslím, že se za něj dá tahat, jestli je mamut doma. A nahoře na hřbetě či tabuli je hrb. Nebo houkačka. Takže je to buď mamut s extrémní výdrží na poušti, nebo mamut záchranář.

Na ledničce je úplně nejlepší, že tam mají takové hodiny, jako měli Weasleyovi z Harryho Pottera, které ukazovaly, kde kdo zrovna je. Jen to tady nejsou hodiny, ale spousta papírků s rozvrhy školy a kroužků, ale když je pročtete, dozvíte se, že třeba Honzík právě teď sedí na záchodě. To tu ovšem nikde nevisí, to je sem cítit, protože se na hajzlíku nezavřel. Je to takový štědrý kluk a nechce si všechno nechávat pro sebe. Naplňuje mě to podobným altruizmem, asi se s ním půjdu podělit o oběd, který jsem snědl před hodinou.

Zajímavý byl obrázek lvice. Když jsem ho dal ke kleci s morčetem, morče bylo mnohem klidnější. Asi lva opravdu zvířata vnímají jako krále. Neuvěřitelné. Morče dokonce vůbec nevylezlo z domečku. Už 3 dny. To bude jako u svatých, kterým stačí jen duchovní pokrm.

5. den

Neustálá zima. Zjistil jsem, že sněhuláci zde mají trvalý pobyt.

Udělal jsem si výlet po okolí.

Kytičky

Viki se rozběhla po louce a začala sbírat kytičky. Je kouzelné, s jakou grácií se ta malá princezna sehne ke květině, použije svůj pinzetový úchop, uštípne ji a pak nosí mamince. Zatím Káťa dostala sedmikrásku, pampelišku, fialku, modřenec a nějaké hovno na lopuchu. Káťa tvrdí, že to byl hlemýžď, a určitě má pravdu. Jen obyčejný hlemýžď. Celý posraný strachy, v šatečkách z toaletáčku a se stopami peristaltiky po těle.

Živý živý plot

Šli jsme kolem nádherného živého plotu. Túje byly snad 3 metry vysoké, husté a neprostupné. Velká zelená stěna, nádherně zastřižená. Kopali jsme si s míčem a najednou nám vletěl přímo do plotu. A ozvalo se z něj: „JAU!“ Ale byl to moc hodný živý plot, sice chvíli nadával, ale potom nám přeci jen míč podal zpátky. Myslím to doslova - v plotu se objevila ruka a podala nám ho. Tak jsem řekl: „Promiň, plote.“ a z něj vyšlo takové: „Checht.“ Prvně v životě jsem tak potkal opravdový živý plot. Živý živý plot.

Bába Glum

Švagrová vyprávěla kamarádce naší dnes již legendární rodinnou historku, když Viki viděla poprvé Gluma v Pánovi prstenů. Jak natáhla ručku, ukázala na něj a jednoznačně prohlásila: „BÁBA!“ Dvanáctiletá dcera kamarádky si postěžovala, že její strýc jí také říká, že vypadá jako Glum. Švagrová ji okamžitě utěšila a podrbala ve vlasech se slovy: „To je ale blbost, ty vůbec nevypadáš

jako Glum!“ Děvče se usmálo. „Ty náhodou vypadáš jako Glumova sestra,“ doplnila bezelstně. Kdyby ta holka měla místo očí meče, švagrová by byla na místě prošpikovaná. A kdyby navíc ta holka měla místo nosu cibuli, místo úst papriku a místo uší slaninu, možná by bylo i ražniči.

„Rozhoupej mě,“

žadonil Honzík, „ale pořádně!“ Tak jsem ho rozhoupal. A pořádně. Jenže najednou zase začal křičet: „Dost! Dóóst!! Dóóóóóóst!!!“ A ještě když přistál v koruně té břízy, tak křičel: „DÓÓÓÓÓÓST!!!“ Nevím proč, já už ho dávno nehoupal. Nebylo proč.

Víc už to nešlo.

Přišli jsme k pastvině s ohradníkem. Viki se hned chytla horního ocelového lanka a postavila se na to spodní. Jako zodpovědný otec jsem si řekl, že bych měl vyzkoušet, jestli v tom není proud a jestli se má dcera třese jen nadšením. Nakonec se mi podařilo najít klacek, ale nevěděl jsem, jestli bych ji podle rodičovských příruček měl na ten kus větve napíchnout nebo praštit přes ručičky, aby se pustila. Naštěstí seskočila sama, takže v tom asi nic nebylo, i když začala pobíhat kolem a byla podezřele moc plná energie. Nemusel jsem čekat dlouho, první drn v cestě Viki dokonale uzemnil.

Káťa musela v lese na záchod. Já jako obvykle hlídal, jestli někdo nejde. Vystoupal jsem po cestě jen o pár metrů výše a najednou koukám: hřbitov. Tak jsem se otočil k manželce, čupící v trávě mezi stromy a zavolal na ni: „Věřila bys, že nejsi první, kdo tu došel úlevy?“ Káťa se lekla: „Co? Někdo jde??“ – „Kdepak,“ odpověděl jsem, „nikde ani živáčka,“ a v úctě k zesnulým jsem zavolal tichým hlasem: „Zato mrtváčků jak nasráno...“

Došli jsme na onen hřbitov. Viki nám na chvíli zmizela mezi pomníky, protože byly zhruba stejně vysoké jako ona. Za okamžik se vynořila a něco jedla. Doufám. Doufám, že něco, a ne někoho. Nemusím zvlášť vysvětlovat, že dvouleté děti sežerou, na co přijdou. Srnčí bobek, prací prášek, mince nebo babičku, kterou po obřadu ještě nestačili ani zahrabat. Potíž je, že některé urny vypadají úplně jako příkrmy, co baští. Takže až uvidíte batole, které se řítí hřbitovem a křičí „Ňami! Ňami!“, zastavte ho dřív, než bude pozdě. Není nic příjemného vysvětlovat pozůstalým, že to v nočníčku je dědeček. Více méně.

Dámská jízda

Konečně doma, je večer. Ženské se zase dívají na Stmívání. Další díl. Už čtvrtý den. Já se schovávám v kuchyni, abych si uchoval poslední zbytky testosteronu. Vždycky se kolem mě někdo prožene na záchod a od televize se ozývá: „Děléééj! Přestávka končí!“ Nikdy nepostřehnu, kdo to byl, jsou hrozně rychlé. Zbude tu po nich jen pomalu přistávající pás hajzlpapíru. Typická dámská jízda. Romantický film s přestávkami na čůrání každých 7 minut. Je to vlastně úplně stejné jako pánská jízda, jen bez romantických filmů. A přestávky se nedělají. Močí se do plechovek od piva. Kdo se do válečného filmu moc zabere, tak recykluje.

6. den

Napsal bych, že je tu zima jak v psírně, ale tam se chodíme ohřát. Potkal jsem i dva tučňáky. Zmrzlé. Ostatní už dávno pláchli do teplých krajín. S cyklomapou Severního pólu.

Na skříni vedle lednice je papír s nápisem DOMÁCÍ PRÁCE. A rozpis členů rodiny. Honzík například má za povinnost uklízet si hračky, stlát postel nebo utírat prach v pokojíku. Nenápadně jsem mu tam připsal vycídění všech pánviček, protože má moc volného času. A také proto, že si mi sedl zadkem na obličej. A pak si prdnu. Ale to s tím nesouvisí, jenomže jestli to udělá ještě jednou, tak zjistí, že musí každou sobotu šůrovat schody v celém baráku! Vlastním kartáčkem na zuby. Chlapec...

Na kredencích je barvou na sklo nakreslen motýl. Barvy moc nedržely, tak je trochu rozteklý, ovšem to mu dodává na plastičnosti. Vlastně vůbec nevypadá jako namalovaný, je téměř jako živý. Skoro jako by ho sejmuli rovnou ve vzduchu, když příliš prudce otevřeli dvířka kredence.

Na jiných dvířkách je zase dětský obrázek ženské postavy, což nejspíš bude máma. Má tlustý modrý krk, stejně jako celé tělo - červený střed, ze kterého trčí ruce i nohy. Čistě nezaujatým pohledem uměleckého kritika bych řekl, že to vypadá jako ženská, co spadla do obrovské jahody, cestou jí to urvalo ruce, a když se jí pokoušeli dostat ven, zůstal v ní list z motorové pily. Ale stejně se přikláním k obrázku mámy.

Honzík přišel do kuchyně a najednou se zmateně zastavil, že ho máma někam poslala a on zapomněl kam. Vysvětlil jsem mu, že když dospělí řeknou „Jdi někam!“, mají často na mysli zcela konkrétní místo, ale to se před dětmi neříká. Ovšem ukázalo se, že Honzík ještě nechápe eufemismy. Tak jsem jednoduše poradil, že stačí, když se bude nějakou dobu držet mámě z dohledu. A pak jsem ho také poslal někam. Jen tak. Cvičně.

Kupoval jsem u Vietnamců buřty na opékání. Měli maďarskou koňskou klobásu. Znepokojeně jsem se zeptal, jestli neobsahuje koňské maso. Vietnamka říkala, že možná ano. Ale jen trošku. Možná je ho víc i ve šlehačce.

Dinosauří dům

„Jednou si postavím dům a bude vypadat jako dinosaurus,“ prohlásil Honzík, „a v jeho hlavě budu mít pokoj.“

Myslím, že to je geniální nápad a také jsem mu to řekl. Které dítě by nechtělo bydlet v dinosauřím domě? Honzík ještě rozvíjel, že tam bude bydlet se svou sestrou Šárkou. Nebo jinou holkou, kterou miluje. „A postavím ho, až budu mít milión! Nebo dokonce 10 000.“ Pokusil jsem se mu vysvětlit, že deset tisíc je méně než milión, a že milión není zas tak moc na dinosauří dům, že by asi nestačil ani na tu hlavu. Tak prohlásil, že bude mít milión a deset tisíc a ptal se, kolik je to dohromady. Nechtěl věřit tomu, že to je prostě milión deset tisíc, zdálo se mu to moc jednoduché a počítání není jednoduché ani trochu.

„Sehnat dinosauří dům nebude nic snadného,“ povídám mu, „je dokonce dost možné, že až přijdeš do realitky a budeš chtít dinosaura na bydlení, tak odvezou agenta i tebe. A nesmíš zapomenout, že jednou vyrosteš, budeš sám mít děti a ty také musí někde bydlet. Představ si, jak potom přijdeš zase do realitky, tam bude sedět agent, kterého sotva pustili a třesoucím hlasem se zeptá: ‚Vy zase chcete dinosaura?‘ a ty řekneš: ‚Ne.‘ Agent si utře pot, uklidní se, schová prášky a usměje se: ‚Tak co si přejete?‘ a ty řekneš: ‚Dva dinosaury.‘ Ten tvůj nápad by mohl vážně ohrozit realitky a blázince v širokém okolí.“

Honzík prohlásil, že to ještě promyslí. Pro začátek se rozhodl, že agentovi v realitce řekne o dinosaurovi na měkkém huňatém koberci, aby ho to nebolelo, až to s ním šlehne. A já myslím, že to bylo velmi moudré rozhodnutí.

Návrat

Překvapilo mě, že zde znají ledničky. Používají je jako skříň na teplou vodu. Teplá voda je tu totiž studená a studená je tuhá. Jako já. Ale skvělá předpověď: k večeru se prý začne vyjasňovat, takže to vypadá, že bude konečně svítit krásné sluníčko. Celou noc.

Přišel průvodčí a označil nám jízdenky. Měl pěkný pupek a malý knírek. Když prošel vagón, postavil se kousek od nás ke dveřím, vytáhl malinký mobil, který se mu úplně ztrácel v ruce a zmáčkl na něm rychlou volbu.

„Ahoj Jarmilko, budu u tebe v 8:57, připravíš mi kaffčko? ...Ne, nic k tomu, já se snažím zhubnout. ...Jo, to víš, že jo, smetanu a pět cukrů. Děkuju.“

Tím to ovšem neskončilo. Zdaleka ne. Zmáčkl druhou rychlou volbu.

„Ahoj Věruško, jen jsem se chtěl zeptat, co chystáš dneska k obědu? ...Aha,“ obrátil oči v sloup a jen tak pro sebe si mávl rukou, „no, já jsem ti právě chtěl říct, že to dneska nestihnu. Tak jo, dobře, měj se hezky.“

Vzdychl a zmáčkl další číslo.

„Ahoj Jani, jen jsem se chtěl zeptat, co chystáš dneska k obědu?“ Usmál se: „No to je skvělé, tak já budu u tebe ve 12:24. Oukej, moc se na tebe těším. Papa.“

Zmáčkl další volbu.

„Ahoj Boženko, tak hele, já dojedu až v jednu, možná i pozdějc. No jo, zase mi to přendali. Ne, nečekej na mě, jdi spát. Ne, nic mi chystat nemusíš. Kdepak, já už nepiju a taky hubnu, vždyť víš... Tak pa.“

Další zmáčknutí bylo popaměti.

„Nazdar Pepo, tak na 22:51 mi objednej pivo... Ne, já jdu pak k Božence, ale jsi hodnej. No jo, budu tam tak do jedný, možná dýl, jako vždycky. Oukej, tak nazdar!“

Ten chlap je bůh. Jak to jenom dělá, že dokáže všude chodit tak přesně!

Stojím u kočárku, Viki konečně usnula, tak se můžu najíst. Vytáhl jsem si bagetu a colu. Jenže cola mi nešla jednou rukou otevřít. Nejsou tu sedátka, jsme v prostoru pro přepravu jízdních kol, ani stoleček tu není, není kam co odložit. Musel jsem si tedy strčit bagetu mezi stehna. A to byla veliká, veliká chyba. Colu jsem sice hned otevřel, jenže právě ve chvíli, kdy vlakem začal

procházet dívčí oddíl skautek. Přilepil jsem se na stěnu, aby mohly projít, první se protáhla, zavadila o bagetu, trhla sebou, podívala se dolů, začervenala se a hlesla: „Promiňte.“ Nevím vlastně, za co se omlouvala, ale pravděpodobně to bylo z důvodu, že se mi otřela o bagetu. A tak to šlo dál: jedna vypískla, další zavrtěla hlavou, jedna jen vyvalila oči, ale ani se dolů nepodívala - připadal jsem si, jako bych točil skrytou kameru. A z toho plyne poučení: pokud vám trčí bageta, přioplácněte se břichem ke zdi!

Poděkování

Manželce, které jsem dal za úkol knihu přečíst jako první a napsat k ní poznámky. Takže díky za poznámky typu „Hrbí se u počítače“ nebo „Až na třetí výzvu dcery udělal ‚hají‘“, moc mi to pomohlo.

Viki, která během tohoto týdne poprvé poslouchala v klidu čtení pohádky, aniž by se pokoušela zdemolovat knihu, a docela mi přišlo, že je mnohem lepší pro uspávání, když vám dítě uvolněně sedí na klíně, než když ho musíte přimáčkout kolenem.